

Regina Maria a României

Povestea unei fetițe care voia să le știe pe toate

Ediție revizuită de Elena Coman

Ilustrații de Raluca Tudor

Editura BOOKSTORY

București

– 2023 –

Cuprins

Introducere / 6

Notă asupra ediției / 7

I / 11

În căsuța Dor-Dorinei / 13

Barbă-Cot și grădina minunată a Dor-Dorinei / 23

Minunații cai ai Dor-Dorinei / 33

În vizită la baba Vaia / 50

În pădurea piticilor crescători de ciuperci / 73

II / 119

În casa lui moș Martin / 155

Reîntâlnirea cu Dor-Dorina / 210

Vizita la moș Fiul-Bălții / 231

În Grădina-Soarelui / 263

III / 283

În pădurea regelui cerb Stea-de-Argint / 297

Reîntâlnirea cu moș Pipăruș / 334

Păianjenul Arțag / 342

Introducere

Regina Maria a României (născută în 1875 în Anglia, decedată în 1938 în România) era încă din copilărie, după cum povestea ea însăși în memoriile sale, o persoană cu o imaginație bogată și cu darul înnăscut al povestirii, inventând pe loc povești pentru ceilalți. Așadar, nu este deloc de mirare că a ajuns o scriitoare de succes a vremii ei, încercându-și talentul în versuri și în proză (povestiri, romane) și memorii.

Creațiile sale literare se disting printr-o mare sensibilitate, un rafinament al limbajului și stilului și o tematică generoasă, izvorâtă din marele ei umanism, din forța caracterului ei pasional și din marea ei dragoste de viață. Ele sunt inspirate, pe de o parte, de literatura romantică europeană a epocii, cu toate idealurile și fantezmele sale, pe care regina o citea cu aceeași pasiune cu care și scria, și, pe de altă parte, de universul mioritic peste care domnea, iluminat de candela credinței, de atașamentul față de glia străbună și față de divinitatea omniprezentă în viața umană.

Indiferent cui se adresează creația sa, copiilor sau oamenilor mari, regina știe să și-i apropie, să se facă îndrăgită de toți, așa cum făcea și atunci când trăia și ajungea să fure inimile tuturor.

Ea este o veritabilă regină a inimilor, și aceasta se oglindește pe deplin în ceea ce a scris.

Notă asupra ediției

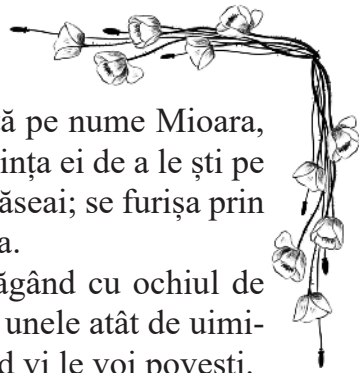
Povestea unei fete care voia să le știe pe toate a fost publicată în 1922 în Suplimentul *Revistei Copiilor și Tinerimei*, prima revistă românească dedicată celor mici, care a avut o apariție săptămânală între anii 1913-1916 și 1919-1924 și care cuprindea ghicitori, povești primite de la cititori și considerate de editori hazlii, unele dintre ele ilustrate.

Volumul de față constituie prima reeditare a minunatei povești a Reginei Maria a României. Textul a fost prelucrat în conformitate cu normele limbii române actuale, respectându-se firul istorisirii și numele personajelor.

Mioara este o fetiță dornică să cunoască ce se întâmplă în spatele ușilor închise, să știe totul, plictisindu-i pe adulți cu întrebările ei fără sfârșit. Ea pleacă de acasă, însoțită de Tim, câțelul ei, pentru a explora lumea, deschizând uși care îi arată realități nebănuite și personaje uimitoare. Astfel o întâlnește pe bătrâna Dor-Dorina, care îi va fi călăuză în această călătorie miraculoasă. Mioara îi cunoaște pe Titirez, cel care o va însoți pe tot parcursul cercetărilor ei, pe Barbă-Cot, grădinarul Dor-Dorinei, pe piticii semănători de ciuperci, pe moș Martin, pe moș Fiul-Bălții, pe Stea-de-Argint și mulți alții.

Este o poveste care, deși plină de ființe și întâmplări supranaturale, nu lasă nicio urmă de teamă în conștiința copiilor, întrucât totul este prezentat dintr-o perspectivă educativă și constructivă. Capitol cu capitol, cititorul este captivat de pățaniile interesante ale copilei care constată că nu poate să știe totul și că există mereu mai mult de descoperit.

A fost odată ca niciodată o fetiță pe nume Mioara, care era foarte neastâmpărată în dorința ei de a le ști pe toate. Unde nu te gândeai, acolo o găseai; se furișa prin toate odăile, ca să afle ce se petrecea.

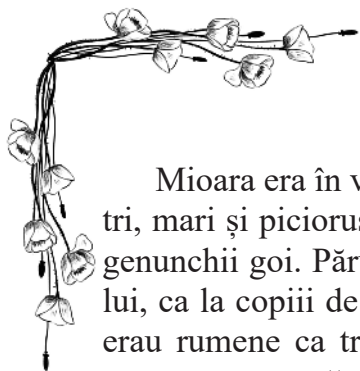
Multe taine a aflat ea astfel, trăgând cu ochiul de după ușă – lucruri atât de ciudate și unele atât de uimitoare, încât vă veți mira cu toții când vi le voi povesti.

Nicio vorbă nu-i plăcea Mioarei mai mult decât aceste două cuvinte: „de ce”.

„De ce este cerul albastru și pomii sunt verzi? De ce eu am numai două picioare, iar cățelușul meu are patru? De ce noaptea este întuneric? De ce oamenii mari au dreptul să-i mustre pe copii? De ce pietrele sunt tari și lâna este moale? De ce păsările au pene, și nu păr? De ce Dumnezeu este nevăzut și de ce ploaia cade din cer? De ce zăpada, albă și frumoasă, când se topește, se transformă în apă murdară? De ce zahărul e dulce și sarea e sărată? De ce? De ce? De ce?”

Cu asemenea întrebări îi sâcâia pe toți. Așa, bunăoară, ea întreba: „Unde s-a dus flacăra lumânării când ai suflat spre ea? De ce poate să urle ceva nevăzut, așa cum e vântul? De ce se sfârșesc poveștile? De ce unele lucruri miros neplăcut, iar altele miros plăcut? De ce e rău să spui minciuni și de ce e murdar să nu te speli? Unde e grădina raiului? Era oare sabia îngerului de la poarta raiului o sabie adevărată? Dacă era adevărată, cum ardea?”

Și așa mereu cu întrebările „de ce?”, „cum?” și „pentru ce?” până când toți își pierdeau răbdarea de atâta întreat.

*

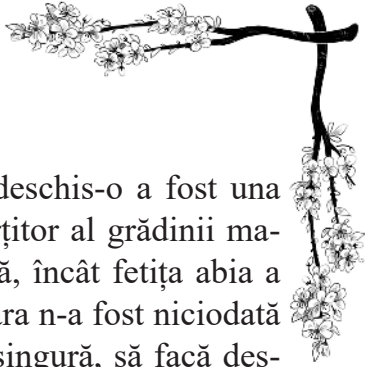
Mioara era în vârstă de șapte ani. Avea ochii albaștri, mari și piciorușele subțiri. Rochița ei scurtă îi lăsa genunchii goi. Părul ei castaniu era tuns în jurul gâtului, ca la copiii de casă din timpurile vechi. Buzele ei erau rumene ca trandafirii. Nasul avea vârful ridicat spre soare, așa că răutăcioșii, văzând că e și mic, i-ar fi zis că e cârn.

Mioara vorbea și singură. Adesea, când ședea liniștită, cu păpușa în brațe, buzele ei se mișcau neîntrerupt. Ea își iubea păpușa, dar o considera o tovarășă proastă, pentru că era mută și rămânea cu fața veșnic nemișcată; numai când o culca închidea deodată ochii, de părea că doarme. Însă Mioara nu știa niciodată dacă într-adevăr doarme sau nu! Chiar și atunci când dormea, avea aceeași înfățișare neschimbată, cu surâsul ei prostesc, care o supăra uneori pe mica ei mamă. „Nu cred să am și eu un aer atât de prost când dorm”, gândea Mioara. Dar, deoarece nu se văzuse niciodată în timp ce dormea, nu putea ști cum arăta.

*

Până acum v-am spus tot ce se poate spune despre Mioara. Încep de-acum să vă povestesc despre cele văzute de ea. Acestea vor umple o carte întregă, care nici nu știu dacă le va putea cuprinde pe toate, fiindcă atunci când te apuci să deschizi toate ușile, nu mai termini și nu știi niciodată unde te poate duce drumul pe care ai pornit. Exact aceasta a descoperit și Mioara, așa cum veți vedea.

I

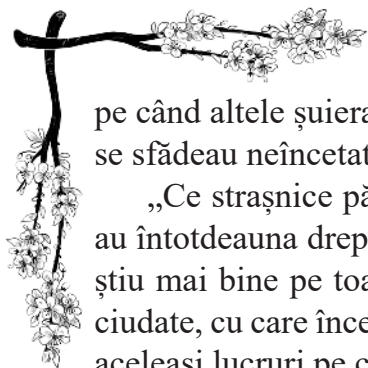
Prima uşă pe care Mioara a deschis-o a fost una foarte mică, aflată în zidul despărţitor al grădinii mamei sale. Era o uşă atât de micuţă, încât fetiţa abia a putut să se strecoare prin ea. Mioara n-a fost niciodată fricoasă, altfel n-ar fi plecat așa, singură, să facă descoperiri. Cum oamenii mari, plictisiţi de întrebările ei, nu-i mai răspundeau, ea s-a hotărât să exploreze lumea ca afle singură toate lucrurile.

Dincolo de uşă era o potecă ce ducea într-o pădure. Mioara a pornit pe ea fără şovăire, vrând să vadă unde o va duce. „O potecă duce sigur undeva, numai să vrei s-o urmăreşti”, gândea fetiţa.

Îşi lăsase păpuşa acasă, fiindcă aceasta nu putea merge, însă căţeluşul ei se ţinea după ea. Era un căţeluş atât de drăguţ, ca o minge de puf galben, care se numea Tim. El mai că n-avea coadă şi de aceea semăna cu un pui de urs pitic. Se rostogolea cu mişcări strâmbe şi avea lăbuţe moi şi rotunde, care nu făceau niciun zgomot atunci când călca. Avea nasul negru şi umed şi ochii mari şi negri ca murele. Mioara ţinea foarte mult la Tim, iar Tim ţinea foarte mult la Mioara.

Potecuţa, acoperită cu muşchi moi, şerpuia printre copaci. În dreapta şi-n stânga, ba chiar pe mijlocul cărării, creşteau toporaşi de toată frumuseţea. Mioara păşea cu atenţie, ca nu cumva să calce pe ei. Păsărelele de pe ramuri ciripeau cu veselie, unele cu glasuri duioase, unele repetând mereu aceleaşi note lungi şi răsunătoare,

pe când altele șuierau voios, ca flăcăii de prin sate, sau se sfădeau neîncetat.

„Ce strașnice păsări trebuie să fie acestea! Pare că au întotdeauna dreptate și vor să-ți arate și ție că ele le știu mai bine pe toate! gândea Mioara. Unele au voci ciudate, cu care încearcă în zadar să povestească mereu aceleași lucruri pe care nimeni nu le ascultă. Am să învăț și eu cândva limba lor, își zicea fetița, și atunci am să înțeleg ce spun. Sunt convinsă că au văzut multe și mi se pare că unele își petrec iernile în țări îndepărtate, peste mări.”

— Și eu aș vrea să merg în țări peste întinsul mărilor! Aș dori să merg peste tot, chiar până în inima pământului! adăugă Mioara tare.

Dar abia rostise aceste cuvinte, când zări, deodată, în capătul drumului, o casă mică de tot... dar ce frumoasă! Pe acoperișul acesteia era un strat de pământ pe care creșteau o mulțime de stânjenei mari, purpurii și albaștri, așa că toată căsuța părea un mănunchi uriaș de flori.

Și pentru că acest acoperiș alcătuia mai toată căsuța, era într-adevăr o frumusețe.

— Ce casă drăguță! strigă Mioara bucuroasă.

Tim începu să latre vesel și ascuțit, sărind în sus cu toate cele patru labe deodată. Tim era de aceeași părere cu Mioara: căsuța era într-adevăr foarte frumoasă.

— Tim, iată o ușă pe care am putea intra! zise Mioara. Ce bine o să petrecem! Cine știe ce o să găsim acolo?